

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 659/2016
20.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Видаковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бојан Јовановић, адвокат из ..., ради исплате, и по противтужби ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2128/15 од 28.12.2015. године, у седници већа од 20.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2128/15 од 28.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој П 178/13 од 28.04.2015. године, ставом првим изреке тужени је обавезан да тужиоцу врати износ од 67.000 евра у динарској противвредности по курсу Народне банке Србије на дан исплате са припадајућом домицилном каматом, односно према камати по стопи коју Централна европска банка прописује за евро, од 16.11.2012. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа из става провог изреке, за износ од 2.010 евра. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му на име измакле добити исплати 410.000,00 динара са законском затезном каматом од 16.11.2012. године до исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог да се утврди да је ништав и не производи правно дејство уговор о купопродаји непокретности оверен дана 16.06.2009. године пред Општинским судом у Новом Саду Ов1. ..., што би тужилац – противтужени био дужан да призна и трпи. Ставом петим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 283.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2128/15 од 28.12.2015. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је тужени обавезан да тужиоцу врати износ од 67.000 евра у динарској противвредности по курсу Народне банке Србије на дан исплате, и у ставу четвртм изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке у погледу камате, тако што је тужени обавезан да тужиоцу на износ од 67.000 евра исплати камату по стопи Европске централне банке почев од 16.11.2012. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате по члану 4. став 1. Закона о затезној камати до исплате, у динарској противвредности. Ставом трећим изреке укинута је одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу петом првостепене пресуде и у том делу је предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је преко пуномоћника поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, између туженог као продавца и тужиоца као купца закључен је уговор о купопродаји непокретности дана 19.03.2009. године, који је оверен пред Општинским судом у Новом Саду 16.06.2009. године. Предмет уговора о купопродаји је био апартман површине 36,38 м², који се продавац обавезао да изгради на кп. ... КО ..., према решењу о одобрењу за изградњу од 10.04.2008. године, издатом од стране Општинске управе Општине ..., Одсек за урбанизам, стамбено комуналне делатности и заштиту животне средине. Уговором о купопродаји уговорена је купопродајна цена од 67.000 евра, коју је тужилац туженом исплатио у ратама, од којих је последња исплаћена на дан овере уговора код суда. Тужени се уговором обавезао да предметну непокретност заврши до 15.10.2010. године, уз могућност продужетка рока за још 60 дана у случају објективних сметњи за завршетак радова, и да тужиоца по завршеним радовима уведе у посед непокретности предајом кључева, што тужени није учинио. Тужилац је туженом упутио опомену пред тужбу, у којој је навео да раскида уговор о купопродаји и захтева да му тужени до 15.11.2012. године врати износ од 67.000 евра и уговорну казну. Тужилац туженом није вратио примљени новчани износ.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је усвојен тужбени захтев тужиоца, тужени обавезан да тужиоцу врати износ од 67.000 евра у динарској противвредности са припадајућом каматом, као и када је одбијен као неоснован противтужбени захтев да се утврди да је предметни уговор о купопродаји непокретности ништав и не производи правно дејство.

С обзиром да је у уговору о купопродаји непокретности као битни елемент уговора било уговорено испуњење обавезе туженог у одређеном року, истеком тог рока уговор је раскинут по самом закону, у смислу чл. 124. и 125. став 1. Закона о облигационим односима. Тужилац је у потпуности испунио своју уговорну обавезу исплатом купопродајне цене, па стога има право на повраћај датог, односно износа од 67.000 евра са припадајућом каматом, у смислу члана 132. став 1. Закона о облигационим односима. Тужени током поступка није доказао да је предметни уговор о купопродаји симулован правни посао, те да воља уговарача није била усмерена на купопродају непокретности, већ да је уговор закључен као гаранција наставка пословне сарадње између фирми туженог и тужиоца. Уговор је закључен у законом прописаној форми у смислу члана 4. став 1. Закона о промету непокретности, и нема разлога који указују на апсолутну ништавост у смислу члана 103. Закона о облигационим односима. Стога се ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Наводима ревизије којима се указује да тужилац туженом није исплатио купопродајну цену, те да примерак уговора на немачком језику није био веран оригиналу, као и наводима којима се указује на битне повреде поступка, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић